

РЕШЕНИЕ

№ 55

гр. Варна, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Милен П. Славов

Членове: Петя Ив. Петрова
Мария Кр. Маринова

при участието на секретаря Олга Ст. Желязкова
като разгледа докладваното от Петя Ив. Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20243000500091 по описа за 2024 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по в.гр.д. № 91/2024 г. по описа на Варненския апелативен съд е образувано по въззивна жалба на Р. В. В., подадена чрез адв. П.Н., против решение № 1384/23.11.2023 г., постановено по гр.д. № 2390/2022 г. по описа на Варненския окръжен съд, с което са отхвърлени исковете му срещу Е. Е. П.: за приемане за установено в отношенията между страните, че ищецът е собственик на следния недвижим имот: апартамент №7 /седем/, на IV-V ет., /четвърти и пети етажи/, представляващ мезонет - 1 /първа/ сграда на площ от 116,79 кв.м./сто и шестнадесет цяло и 79 стотни квадратни метра/ състоящ се от кухня, дневна, три спални, тоалет, баня, коридор, при граници: ап. №5, ап. №8, калкан, улица, заедно с прилежащото избено помещение №3/три/ на застроена площ от 9,13 кв.м., при граници: изба №*, изба №*, коридор, калкан, както и 5,8516% ид. части от общите части на сградата и от правото на строеж в недвижим имот, находящ се в гр. В., ул. „* *” №*, дворно място с пространство от 485 кв. м./четиристотин осемдесет и пет квадратни метра/, съставляващо имот пл. №9/девет/ в кв. 443/четиристотин четиридесет и три/ по плана на 1/първи/ микрорайон на гр. Варна, а по схема самостоятелен обект в сграда с идентификатор 10135.1505.224.1.7, с адрес: гр. В., р-н „О.", ул. „* *” №*, ет. *, ап. *, намиращ се в сграда с идентификатор 10135.1505.224.1, с предназначение жилищна сграда - многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор 10135.1505.224, предназначение на жилищния обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 2, площ по документи 116,79 кв. м., с прилежащи части: 5,8516% от

общите части на сградата и изба №3 с площ 9,13 кв.м., при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: *, *, под обекта: *, над обекта: няма, въз основа на осъществено от него давностно владение за периода от 2001г. до 2019 г., на основание чл. 124 ал. 1 от ГПК; за приемане за установено в отношенията между страните, че ищецът е собственик на следния недвижим имот: 1/2 ид.част от апартамент №7 /седем/, на IV-V ет., /четвърти и пети етажи/, представляващ мезонет - 1/първа/ сграда на площ от 116,79 кв.м./сто и шестнадесет цяло и 79 стотни квадратни метра/ състоящ се от кухня, дневна, три спални, тоалет, баня, коридор, при граници: ап. №5, ап. №8, калкан, улица, заедно с прилежащото избено помещение №3/три/ на застроена площ от 9,13 кв.м. при граници: изба №*, изба №*, коридор, калкан, както и 5,8516% ид. части от общите части на сградата и от правото на строеж в недвижим имот, находящ се в гр. В., ул. „* *” №*, дворно място с пространство от 485 кв. м./четиристотин осемдесет и пет квадратни метра/, съставляващо имот пл. №9/девет/ в кв. 443/четиристотин четиридесет и три/ по плана на 1/първи/ микрорайон на гр. Варна, а по схема самостоятелен обект в сграда с идентификатор 10135.1505.224.1.7, с адрес: гр. В., р-н „О.”, ул. „* *” №*, ет. *, ап. *, намиращ се в сграда с идентификатор 10135.1505.224.1, с предназначение жилищна сграда - многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор 10135,1505.224, предназначение на жилищния обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта:2, площ по документи 116,79 кв. м., с прилежащи части: 5,8516% от общите части на сградата и изба №3 с площ 9,13 кв.м., при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: *, *, под обекта: *, над обекта: няма, придобита въз основа на прекратяване на СИО /съпругеската имуществена общност/, възникнала върху обекта по силата на законовата презумпция чрез построяване на сградата от двамата съпрузи по време на брака, на основание чл. 124 ал. 1 от ГПК.

Въззивникът е настоявал, че обжалваното решение е неправилно, поради постановяването му в нарушение на материалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост, като е молил за отмяната му, за постановяване на друго, с което предявеният главен иск бъде уважен, а при отхвърлянето му - за уважаване на евентуалния такъв. Молил е за присъждане на сторените по делото разноски. Изложил е, че окръжният съд приел погрешно, че към датата на постановяване на решение № 883/12.07.2019 г., недвижимият имот вече не е бил собственост на съпругата му Д. К. и следователно нямало как да настъпи валидно ефектът на позоваването на давността, и да се придобие от него имота на твърдяното давностно владение, както и че исковата молба е била вписана след влизане в сила на постановлението за възлагане на имота на Е. П.. В случая искът на Р. В. срещу Д. К. бил предявен на 27.11.2018 г., към който момент имотът бил собственост на последната и спрямо нея ищецът се е позовал на придобивната давност, а правните последици - придобиването на правото на собственост се зачитали от момента на изтичане на десетгодишния давностен срок, т.е. към

2018 г. Към момента на публичната продаж, имотът не бил собственост на Д. К. и поради това постановлението за възлагане нямало вещно-транслативен ефект и имотът не бил придобит от Е. Е. П.. Сочил е, че ненавременното вписване на исковата молба по иска за собственост не изключва възможността действителният собственик на имота да защити правото си на собственост срещу трети лица, които са придобили имота, дори това придобиване да е било вписано преди вписването на исковата молба по иска за собственост, защото вписването на исковата молба по иск за собственост върху недвижим имот има оповестително, но не и защитно действие. По отношение на евентуалния иск е сочил, че апартаментът бил придобит през време на брака и затова - в режим на СИО, като договорната ипотека върху имота с №006, т. 1, рег. № 159, дело № */21.01.2009 г. в полза на „Т. б. Д“ АД била учредена от Д. К. К.-В. със съгласието му като съпруг, като там съпрузите са се явили заедно и са заявили, че имотът съставлява СИО. Така направеното изявление от страна на К. имало трансформиращ ефект по отношение на собствеността на недвижимия имот, а фактът, че имотът е построен от трето лице бил ирелевантен за случая.

Въззиваемата Е. Е. П., чрез пълномощника си – съпруг Р. С. П., е подала писмен отговор на въззивната жалба, с който е оспорила същата и по съображения за правилността на обжалваното решение е молила за неговото потвърждаване. Изложила е, че: с постановление за възлагане на недвижим имот от 31.10.2018г. на ЧСИ № 807 Н. Д., влязло в сила на 05.04.2019г., процесният недвижим имот е станал собственост на Е. Е. П.; към датата на вписване на исковата молба, както и към датата на постановеното решение № 883/12.07.2019 г. по г.д. № 774/2019 на ВОС, недвижимият имот вече не е бил собственост на съпругата на ищеца Д. К. К.-В.; Р. В. В. не е придобил имота по давност, като липсвало осъществявано от него давностно владение с намерение за своеене в твърдения период от 2001 г. до 2019 г.; през 2009 г. в нотариалния акт за учредяване на договорна ипотека ищецът Р. В. В. дал съгласие за учредяване на ипотека върху целия имот – факт изключващ намерението му за своеене.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция страните не са се явили и не са изразили становища.

Съдът на осн. чл. 269 от ГПК, след като извърши служебна проверка, намира обжалваното решение за валидно, но недопустимо частично в обжалваната част, поради следните съображения:

С исковата си молба, Р. В. В. е предявил срещу Е. Е. П. установителни иски по чл. 124 ГПК за приемане за установено в отношенията между страните, че е собственик на следния недвижим имот: апартамент №7 на IV-V ет., представляващ мезонет - 1 сграда на площ от 116,79 кв.м., състоящ се от кухня, дневна, три спални, тоалет, баня, коридор, при граници от: ап. №5, ап. №8, калкан, улица, заедно с прилежащото избено помещение №3 на застроена площ от 9,13 кв.м. при граници: изба №*, изба №*, коридор, калкан, както и

5,8516% ид. части от общите части на сградата и от правото на строеж в недвижим имот, находящ се в гр. В., ул. „* *” №*, дворно място с пространство от 485 кв. м., съставляващо имот пл. №9 в кв. 443 по плана на първи микрорайон на гр. Варна, а по схема самостоятелен обект в сграда с идентификатор 10135.1505.224.1.7, с адрес: гр. В., р-н „О.”, ул.„* *” №*, ет. *, ап. 7, намиращ се в сграда с идентификатор 10135.1505.224.1, с предназначение жилищна сграда - многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор 10135.1505.224, предназначение на жилищния обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 2, площ по документи 116,79 кв. м., с прилежащи части: 5,8516% от общите части на сградата и изба №3 с площ 9,13 кв.м., при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: *, *, под обекта: *, над обекта: няма, въз основа на осъществено от него давностно владение за периода от 2001г. до 2019 г.; за приемане за установено в отношенията между страните, че ищецът е собственик на 1/2 ид.част от същия недвижим имот въз основа на прекратяване на СИО /съпружеската имуществена общност/, възникнала върху обекта по силата на законовата презумпция чрез построяване на сградата от двамата съпрузи по време на брака.

Ищецът е твърдял в исковата си молба, че Д. К. е учредила право на строеж в полза на К. К. за сграда върху съсобствен с други лица поземлен имот, с които взаимно си запазили и учредили право на строеж за конкретни обекти в сградата. За Д. К. това е процесния апартамент, който бил изграден след сключване на брака ѝ с ищеца. Затова е поддържал, че изграденият по време на брака мезонет (процесният) бил придобит в СИО. Изложил е също така, че с влязло в сила решение № 883/12.07.2019 г. на ВОС по гр.д. № 774/2019 г., той бил признат за собственик на целия имот по силата на давностно владение, като решението било вписано на 17.10.2019 г. През лятото на 2022 г. установил, че имотът бил възложен на купувача на публична продан Е. П. (ответницата) с постановление за възлагане, вписано на 06.06.2019 г. Като предишен собственик фигурирала Д. К., като по изпълнителното дело не било взето предвид разтрогването на брака му с Д. К., нито вписаното решение на окръжния съд, с което бил признат за собственик. Сочил е, че въпреки придобиването на целия имот от него по давност, дори да би се приело, че бившата му съпруга участва в изпълнителните производства и с нея са съсобственици, той не е давал съгласие за извършване на публичната продан на целия имот по реда на чл. 500, ал.2 ГПК. С уточнителна молба от 21.09.2023 г., ищецът е заявил, че давностното му владение е за периода от 2001 г., когато съпругата му К. напуснала имота – до 2019 г., както и че владел сам целия имот и отблъсквал нейното владение (само той живял там, имал един ключ, регистриран бил на адреса и плащал данъците, поддръжката и ремонтите). По отношение на втората претенция е заявил, че СИО била прекратена с влизане в сила на решението по гр.д. № 774/2019 г.

Ответницата Е. Е. П. е оспорвала исковете, молила е за отхвърлянето им

и присъждане на разноските. Поддържала е, че е собственик на имота въз основа на Постановление за възлагане от 31.10.2018 г., влязло в сила на 05.04.2019 г. и вписано в Служба по вписванията - гр. Варна на 06.06.2019 г. На 08.07.2019 г. била въведена във владение на имота в присъствието на ищеца. Имотът нямал статут на СИО, а бил индивидуална собственост на К., която го ипотекирала в полза на банката ("Т. б. Д" АД) с нотариалния акт за ипотека № 006, т.1, рег. № 159, дело № */2009 г. при изричното (вписано в акта) съгласие на съпруга ѝ Р. В. (сега ищец). Затова и липсвало намерение за своеене от него към този момент. Решението по гр. д. №774/2019 на ВОС, с което ищецът бил признат за собственик на целия недвижим имот по силата на давностно владение, нямал действие по отношение на нея, тъй като тя не е била страна по делото, а освен това и процесът бил симулативен, а решението - постановено при признание на иска от Д..

С определение № 175 от 29.02.2024 г., Варненският апелативен съд след служебна проверка е установил нередовност на исковата молба по чл. 127, ал.1, т. 4 и т.5 ГПК, а именно: противоречия в твърденията на ищеца в исковата му молба, както и несъответно на твърденията искане за установяване правото му на собственост върху $\frac{1}{2}$ идеална част върху процесния имот чрез прекратяване на СИО, възникнала върху обекта по силата на законовата презумпция чрез построяване на сградата от двамата съпрузи по време на брака. В исковата си молба ищецът е сочил, че по изпълнителното дело не било взето предвид прекратяването на брака между Р. В. и Д. К.- В.а, като твърдения за този факт (кога и как е прекратен брака) не е навел и доказателства за този факт не е представил. В уточняващата си молба от 21.09.2023 г. във връзка с указанията на съда да посочи кога и на какво основание е прекратена СИО е заявил, че СИО между Р. В. и Д. К. - В.а била прекратена с влизане в сила на Решение № 883/12.07.2019 г. по гр.д. № 774/2019 г. на ВОС на 03.08.2019 г., с което за Р. В. било признато правото на собственост върху процесния имот. Т.е. с уважения при признание иск за собственост по давностно владение по чл. 124 ГПК срещу съпругата му. Тези нередовности на исковата молба (противоречиви твърдения и несъответно на твърденията искане) е следвало да бъдат отстранени, като на ищеца са дадени указания в едноседмичен срок от съобщението да посочи дали бракът му с Д. К. е прекратен с развод и кога, както и да представи доказателства в тази връзка. Ако не твърди бракът му да е прекратен с развод, ищецът да изложи обстоятелства защо твърди, че е придобил $\frac{1}{2}$ идеална част от имота, като има предвид, че решението по иска му за собственост по чл. 124 ГПК (решение № 883/12.07.2019 г. по г.д. № 774/2019 на ВОС) не прекратява СИО. С уточняваща молба от 22.03.2024 г. ищецът е заявил, че бракът му с Д. К. - В.а „не е прекратен формално“, като въпреки, че бракът не бил прекратен през 1998 г. съпругата К. напуснала семейното жилище и съпрузите заживели отделно. Посочил е, че е собственик на имота, защото „така гласяло решение № 883/12.07.2019 г. по гр.д. № 774/2019 г. по описа на ВОС“. При тези твърдения, нередовността на исковата молба по отношение на претенцията за

собственост въз основа на изграждане на имота по време на брака и прекратяване на СИО, не е поправена, поради което производството по него подлежи на прекратяване, а произнесеното по него решение – на обезсилване (само в тази част).

По установителния иск за собственост, въз основа на давностно владение, упражнявано в периода от 2001 г. до 2019 г.:

Установено със събраните по делото доказателства е следното:

На 20.03.1997 г., с нотариален акт за учредяване право на строеж срещу строителство (№ 117, том XIV, дело */1997г.), Д. К. К. заедно с останалите съсобственици са учредили на К. А. К. право на строеж върху собствения си недвижим имот - дворно място от 485 кв.м. пл. № 9 в кв. №443 по плана на I-ви микрорайон на гр. Варна, срещу задължението на К. да построи жилищна сграда на пет етажа плюс сутеренен и партерен етаж с обща разгърната площ от 2 365,90 кв. м., като съсобствениците си запазват право на строеж, и взаимно си учредяват такова върху конкретни обекти, и учредяват право на строеж на К. К. на конкретни обекти, като в полза на Д. К. е правото на строеж за процесния апартамент №7 – мезонет на IV-V ет., заедно с изба и съответните идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж. На * г. е сключен и гражданският брак между ищеца и Д. К. К.. Конструкцията на сградата е завършена, издаден е акт. обр.14 и обектът -ап.7 е възникнал на 15.09.1998 г. На 15.03.1999 г. е издаден акт за узаконяване (заради отклоненията от проекта) и на 23.04.2002 г. – разрешение за ползване на сградата. На 21.01.2009 г. с нотариален акт за учредяване на договорна ипотека № 006, т.1, рег. № 159, дело № */21.01.2009 г., вписан на 22.01.2009 г. в СлВп, Д. К. К. – В.а със съгласието на съпруга си Р. В. В. е учредила в полза на "Т. б. Д" АД за обезпечаване на парични задължения по договор за кредит на „К.-7“ ООД към банката, договорна ипотека върху притежавания от нея в индивидуална собственост недвижим имот – процесното жилище – ап.7. Поради неизпълнение на задълженията по кредита от длъжника, банката се е снабдила с изпълнителен лист и е образувала срещу него изпълнително дело № 3001/2015 г. по описа на ЧСИ Н. Д., по което изпълнението е насочено срещу ипотекирания процесен имот, като възбраната е вписана на 24.08.2015 г. На 15.01.2019 г. ипотеката е била подновена от банката. След проведена публична продажба, с влязло на 05.04.2019 г. в сила постановление за възлагане от 31.10.2018 г., вписано на 06.06.2019 г. в СлВп -Варна, процесният апартамент, принадлежал на Д. К. – В. е възложен на купувача на публична продажба – ответницата Е. Е. П.. На 07.06.2019 г. е вписана искова молба, по предявен по гр.д. № 774/2019 г. по описа на ВОС от Р. В. срещу съпругата му Д. К. - В.а установителен иск за собственост на процесния апартамент. На 19.06.2019 г. ответницата е въведена във владение на имота в присъствието на ищеца Р. В.. На 12.07.2019 г. е постановено решение № 883, в сила от 03.08.2019 г., с което при признание на иска от ответницата Д. К. -В.а, Р. В. е признат за собственик на апартамент №7, идентификатор 10135.1505.224.1.7, с адрес гр. В., р-н „О.", ул.,* "*" №*, ет. *, ап. 7, заедно с изба № 3 и 5,8516%

ид.части от общите части на сградата и правото на строеж, придобит по давност чрез владение упражнявано в периода от 2001 г. до 2019 г. Решението е отбелязано в СлВп на 17.10.2019 г.

Предявеният иск е по чл. 124 ГПК, за установяване правото на собственост на ищеца основано на твърдение за осъществено от него давностно владение на имота в периода от 2001 г. до 2019 г. съгл. чл. 79 от ЗС.

Процесният имот – апартамент 7 е придобит от Д. К. - съпругата на ищеца и е станал нейна лична собственост с изграждането му на 15.09.1998 г., по силата на сключения с третото лице К. К. договор от 19.03.1997 г., с който срещу учреденото му от Д. К. право на строеж върху неин личен поземлен имот (съсобствен с трети лица) за конкретни обекти, той се е задължил да й построи процесното жилище (за което тя има запазено, респ. учредено от останалите съсобственици, право на строеж). Т.е. изграждането на жилището е насрещната престация по сключения преди брака от К. договор за учредяване право на строеж срещу строителство, като по този договор тя е престирала (преди брака) учредено право на строеж върху лично имущество - собствен, придобит преди брака с настоящия ищец поземлен имот. Придобитото, макар и възникнало като обект по време на брака й с Р. В., е преобразувано лично имущество на К., поради което в случая не е налице хипотезата, визирана в т.4 от ППВС №5/1972 г. и доводите на въззивника в тази връзка са несъстоятелни. Поради качеството на личния имот на семейно жилище, изрично съгласие за ипотекирането му в договора за ипотека е дал и съпругът – неособственик Р. В.. В това качество той е участвал в договора за ипотека и е подписал същия (а не в качеството му собственик на имота в режим на СИО, в каквата насока са твърденията му). Имотът е ипотекиран на 21.01.2009 г. от собственика му Д. К. - В.а в полза на банката за обезпечаване на чуждо задължение и от този момент ипотека та тежи върху имота и го следва, съгл. чл. 173 ЗЗД. Дори и при положение ищецът да е осъществявал фактическата власт върху имота от 2001 г. (твърденията в исковата молба), то предвид изявлението му в договора за ипотека, тази власт не е осъществявана с намерение за своене и не е демонстрирана спрямо собственика, а освен това не е изтекъл и 10 годишния срок по чл.79 ЗС. Т.е. установено е по делото, че към датата на учредяване на ипотека та ищецът Р. В. не е придобил собствеността на имота по давностно владение (а и не е твърдял към този момент да е бил завършен фактическия състав на придобивната давност). След учредяване на ипотека та (подновена към датата на публичната продажба) от собственика й Д. К. – В. и предвид продажбата на имота по изпълнителното дело за погасяване на обезпечените с ипотека та задължения към ипотекарния кредитор, осъществяваната от ищеца от този момент фактически власт върху имота е без значение за крайния извод за собствеността на имота понастоящем. Това е така, тъй като бидейки учредена от действителен собственик, вписаната ипотека е противопоставима на ищеца независимо от това коя е началната дата на владението и дали същият

впоследствие е придобил собствеността по оригинален (или деривативен) начин. Ипотеката от една страна е право на кредитора да иска от всички трети лица да се въздържат от въздействия върху имота и има абсолютен характер, от друга то е съчетано с привилегия да се удовлетвори по предпочитание от цената на имота, която има процесуален характер. Титулярът на това право не владее ипотекарния имот, владее го друг-собственикът, който го е ипотекирал, респективно този, който след учредяване на ипотеката го е придобил. В чиито и ръце да се намира имотът е подчинен на кредитора с цел да бъде удовлетворен за вземането си. Ипотечното право съпътства правото на собственост върху ипотекирания имот- тежи върху него. Ипотеката е акцесорно право, добавено към вземането, като вписването дава на ипотеката гласност по отношение на третите лица. Затова, учредената в закона защитна функция на ипотеката обуславя извода, че същата следва имота, когато е учредена от един собственик, а по-късно имотът е придобит от друго лице на оригинално правно основание – придобивна давност, тъй като няма как да се погасят ипотечните права на ипотекарните кредитори без същите да са удовлетворени. Този извод се извлича от разпоредбата на чл. 173, ал. 1 ЗЗД, а именно, че ипотекарният кредитор има право да се удовлетвори предпочитателно от цената на имота, в чиято собственост и да се намира той. В този смисъл е трайната и последователна практика на ВКС, намерила израз в решение № 204 от 19.10.2017 г. на ВКС по гр. д. № 4806/2016 г., IV г. о. (след допускане до касационно обжалване по въпроса ипотеката следва ли имота, когато е учредена от един собственик, а по-късно имота е придобит от друго лице на оригинално правно основание -придобивна давност), определение № 83 от 25.02.2020 г. на ВКС по гр. д. № 3675/2019 г., II г. о., определение № 4378 от 15.12.2022 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3913/2022 г., I г. о., определение № 50165 от 27.04.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3011/2022 г., II г. о., ГК). С влязлото в сила на 05.04.2019 г. постановление за възлагане на имота на купувача на публична продажба Е. П., последната е придобила собствеността му. На същата не може да се противопостави (вкл. по арг. на чл. 496, ал.2 ГПК) евентуално придобито от ищеца след ипотеката право на собственост върху имота. Затова е без значение в случая и постановеното решение № 883/12.07.2019 г. на ВОС по гр.д. № 774/2019 г. по иска на Р. В. срещу съпругата му Д. К. – В. за установяване собствеността му върху имота на основание давностно владение в периода от 2001 г. до 2019 г. (като извън това ответницата П. не е страна по спора и не е обвързана от решението). Вписването на исковата молба по това дело на 07.06.2019 г. има оповестително действие, като огласяването на иска за собственост, воден между съпрузите е сторено едва след влизане в сила на постановлението за възлагане на имота на 05.04.2019 г.

Само за пълнота следва да бъде посочено, че горният извод не би се променил и при положение, че имотът към датата на ипотекирането му от съпругата е бил притежаван с Р. В. в режим на съпругеска имуществена общност, тъй като няма твърдения изобщо ипотеката да е била оспорена от

последния в срока по чл. 24, ал. 4 от СК (считано от 21.01.2009 г.). Затова ипотеката би породила действие и по отношение на него, той би имал качеството на ипотекарен длъжник по изпълнителното дело и отново би търпял изпълнението върху него.

Предвид изложените съображения, предявеният установителен иск по чл. 124 ГПК на Р. В. В. срещу Е. Е. П. за собственост на процесния недвижим имот по давностно владение в периода от 2001 г. до 2019 г. е неоснователен и подлежи на отхвърляне. Окръжният съд е достигнал до идентичен краен резултат, макар и по различни съображения, поради което решението му в тази част следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода от спора, разноските за първоинстанционното производство не се променят, а разноски за въззивното производство ответницата не е претендирала като сторени.

По изложените съображения, Апелативен съд - гр.Варна,

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 1384/23.11.2023 г., постановено по гр.д. № 2390/2022 г. по описа на Варненския окръжен съд в частта, с която е отхвърлен искът на Р. В. В. срещу Е. Е. П. за приемане за установено в отношенията между страните, че ищецът е собственик на следния недвижим имот: 1/2 ид.част от апартамент №7 /седем/, на IV-V ет., /четвърти и пети етажи/, представляващ мезонет - 1/първа/ сграда на площ от 116,79 кв.м./сто и шестнадесет цяло и 79 стотни квадратни метра/ състоящ се от кухня, дневна, три спални, тоалет, баня, коридор, при граници: ап. №5, ап. №8, калкан, улица, заедно с прилежащото избено помещение №3/три/ на застроена площ от 9,13 кв.м., при граници: изба №*, изба №*, коридор, калкан, както и 5,8516% ид. части от общите части на сградата и от правото на строеж в недвижим имот, находящ се в гр. В., ул. „* *” №*, дворно място с пространство от 485 кв. м./четиристотин осемдесет и пет квадратни метра/, съставляващо имот пл. №9/девет/ в кв. 443/четиристотин четиридесет и три/ по плана на 1/първи/ микрорайон на гр. Варна, а по схема самостоятелен обект в сграда с идентификатор 10135.1505.224.1.7, с адрес: гр. В., р-н „О.", ул. „* *” №*, ет. *, ап. *, намиращ се в сграда с идентификатор 10135.1505.224.1, с предназначение жилищна сграда - многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор 10135.1505.224, предназначение на жилищния обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 2, площ по документи 116,79 кв. м., с прилежащи части: 5,8516% от общите части на сградата и изба №3 с площ 9,13 кв.м., при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: *, *, под обекта: *, над обекта: няма, придобита въз основа на прекратяване на СИО /съпружеската имуществена общност/, възникнала върху обекта по силата на законната презумпция чрез построяване на сградата от двамата съпрузи по време на

брака, на основание чл. 124 ал. 1 от ГПК и **ПРЕКРАТЯВА** производството по този иск.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1384/23.11.2023 г., постановено по гр.д. № 2390/2022 г. по описа на Варненския окръжен съд в частта, с която е отхвърлен искът на Р. В. В. срещу Е. Е. П. за приемане за установено в отношенията между страните, че ищецът е собственик на следния недвижим имот: апартамент №7 /седем/, на IV-V ет., /четвърти и пети етажи/, представляващ мезонет - 1 /първа/ сграда на площ от 116,79 кв.м./сто и шестнадесет цяло и 79 стотни квадратни метра/ състоящ се от кухня, дневна, три спални, тоалет, баня, коридор, при граници: ап. №5, ап. №8, калкан, улица, заедно с прилежащото избено помещение №3/три/ на застроена площ от 9,13 кв.м., при граници: изба №*, изба №*, коридор, калкан, както и 5,8516% ид. части от общите части на сградата и от правото на строеж в недвижим имот, находящ се в гр. В., ул. „* *” №*, дворно място с пространство от 485 кв. м./четиристотин осемдесет и пет квадратни метра/, съставляващо имот пл. №9/девет/ в кв. 443/четиристотин четиридесет и три/ по плана на 1/първи/ микрорайон на гр. Варна, а по схема самостоятелен обект в сграда с идентификатор 10135.1505.224.1.7, с адрес: гр. В., р-н „О.", ул. „* *” №*, ет. *, ап. *, намиращ се в сграда с идентификатор 10135.1505.224.1, с предназначение жилищна сграда - многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор 10135.1505.224, предназначение на жилищния обект: жилище, апартамент, брой нива на обекта: 2, площ по документи 116,79 кв. м., с прилежащи части: 5,8516% от общите части на сградата и изба №3 с площ 9,13 кв.м., при съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: *, *, под обекта: *, над обекта: няма, въз основа на осъществено от него давностно владение за периода от 2001г. до 2019 г., на основание чл. 124 ал. 1 от ГПК.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните и при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____